

før, eller om man skal have det liggende i store Mængder i Behold, synes jeg, at Rentetabet ogsaa spiller nogen Rolle. Men det er mig for saa vidt ligegyldigt, da det nærmest er de Herrers Sag. Men der er dog ogsaa en anden Side af Sagen. Allfør store Beholdninger kan man ikke have, da det har sine Vanskeligheder at opbevare dem. For det Første optage de en stor Plads, som vi ikke have for Dieblisset, og dernæst vil efter det Forbrug, man har her i Landet, og, som vil være de Herrer behjædt, et saa stort Oplag paa 4—500,000 Al. for langsomt komme ind i Circulationen. Ligger det for længe, vil det være vanskeligt at beskytte det, og naar man en Gang kom til at bruge det i Krigen, vilde det maaske være molaedt skjort og daarligt; og det vilde da være at komme fra Døren i Galmen. Hvad jeg anser for helbigst og det, der forestaar først er, at man faar disse Maskiner fornyede og forbedrede, hvilket er paatrængende nødvendigt, og dernæst, at Fabriken faar en saadan Udbidelse — stor eller lille og som sagt, hvad man kan faae for 100,000 Kr., det kan jeg ikke have nogen Mening om — at den kan præstere en hel Del, og jeg antager man maa forudsætte, at ligesom Regjeringen maa være forudsæende i en vis Grad med Hensyn til Krigsbegivenhederne, saadan maa den og være forudsæende i Henseende til at sikre sig Raamateriale, hvad vel ikke, som den ærede sidste Taler sagde, kun kan ske en Gang om Aaret — der maa vel ogsaa være Uld paa andre Tider af Aaret. Hans Ræsonnement med Hensyn til Mængden af det præstere Arbejde maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstod ganske; men, som sagt, jeg vil ikke gaa nærmere ind paa dette Punkt. Jeg haaber, det vil indrømmes, at det har været naturligt for mig at se Sagen paa denne Maade, ligesom jeg som sagt ikke betragter den Konfurrence, der derved fremkommer — naturligvis nogen fremkommer der — for værende af stor Betydning. Nærmest bliver dette imidlertid Udvalgets Opgave at drøfte dette Spørgsmaal. Jeg skal dernæst omtale Vædringsforslagene under de forskjellige Paragrafer, som høre under Krigsministeriet. Jeg skal tage dem i den Orden, de findes her paa Fortegnelsen. Der er for det Første under Nr. 22 disse forskjellige Poster der angaa Indkaldelser af Forstærkningen. Udvalgets Flertal angiver som Grund til at nægte Bevillingen, at det er en Gjentagelse, og at det er Noget, der har været nægtet før, at det er et Spørgsmaal, der ofte har været fremme og ikke vundet Tilslutning; men jeg vil sige, at dette egentlig er — jeg

kunde sige — den allerdaarligste Grund, der kunde anføres. Havde vi alt i en Aarrække indkaldt Forstærkningen, havde vi en Forstærkning, som virkelig var øvet, saa vi vidste, hvordan vi sad i det med Hensyn til Forstærkningen, kunde man ogsaa et enkelt Aar — hvis der ellers var Grund til det — springe Indkaldelsen over; men ligesiden 1867 have vi haft en Paragraf i Hærloven, hvor der staar, at Forstærkningen kan indkaldes til Øvelse netop i det Forhold, her foresligger, men endnu har den ikke været indkaldt en eneste Gang. Det forekommer mig dog virkelig at i Tider som disse — det vil jeg maaske oftere have Leilighed til at betone, at man kan ikke se bort fra, at Forholdene virkelig ere saaledes, at man kan tænke sig en Mobilisering temmelig hurtig — er der virkelig Grund til ikke at forjømme at foretage en Indkaldelse, saa meget mere som det ikke dreier sig om noget meget stort pekuniært Beløb, 30,000 Kr. eller noget Saadant. Det er en Selvsølge, at en Indkaldelse et enkelt Aar har i og for sig ingen Betydning; det er kun naar vi fortsætte, eller jævnlig gjentage den, at den faar Betydning. Derfor er der ogsaa paa de Lovforslag, der i de senere Aar have været fremsatte for Thingene til mindre Forandringer paa Hærloven, foreslaaet den Forandring i det Bestaaende, at der i Stedet for, at der i den nuværende Hærlov staar, at Forstærkningen kan indkaldes, sættes, at den skal indkaldes. Derfor har jeg ikke i de foregaaende Aar fremsat Forslag derom paa Finantsloven men derimod et tilsvarende særligt Forslag; i Aar derimod, da der ikke er fremsat noget Forslag til Hærens Ordning, fandt jeg, at det var min Pligt at fremsætte det foreliggende Forslag. Jeg kan ikke Andet end fastholde, at jeg ikke tror, at det er fuldt forsvaret, naar man har en Forstærkning med lønede Officerer, saa ikke at indkalde den og sørge for, at den faar nogen Øvelse, saa at den vil være brugelig i Krig.

Vædringsforslaget under Nr. 97 angaar Reservereintendanterne. Der foreslaas det af Flertallet, at Posten nedsættes med 4,800 Kr., som er en Vønningsforbedring til 12 Reservereintendanten med 400 Kr. til hver. Regjeringens Forslag gaar ud paa at forøge Reservereintendanternes Vønning fra almindelig Sekondlieutenantslønning til denne plus 400 Kr. Her skal jeg gjøre opmærksom paa, hvad der allerede er fremkommet tidligere — det er jo et gammelt Forslag, som har været fremme flere Gange — at det er aldeles urimeligt, at disse Menneker, som i længere Tid gjøre Tjeneste som Kassebetjente, have